

Abans de tot, crec indispensable de denunciar el caràcter eminentment envilidor que suposa l'acte de donar una conferència, i encara més, l'acte d'escoltar-la. Es doncs amb les màximes excuses que reincideixo en un acte semblant, que pot considerar-se sens dubte com el més allunyat de l'acte surrealista el més pur que, com explica Breton des del segon manifest, consistiria a, revòlvers als punys, baixar al carrer i tirar a l'atzar, tant com es pugui, sobre la multitud.

No obstant, en un cert pla de relativitat, l'innoble acte de la conferència, pot ésser utilitzat encara amb mires altament desmoralitzadores i confusionistes. Confusionistes car, paral·lelament als procediments (que cal considerar com a bons sempre que serveixen a ruinar definitivament les idees de família, pàtria, religió) ens interessa igualment tot el que pugui contribuir també a la ruina i descrèdit del món sensible i intel·lectual, que en el procés entaulat a la realitat pot

condensar-se en la voluntat rabiosament paranoica de sistematitzar la confusió, aquesta confusió tabú del pensament occidental que ha acabat essent cretinament reduïda al no-res de l'especulació, o a la vaguetat o a la bestiesa.

L'innoble esnobisme ha vulgaritzat les troballes de la psicologia moderna, adulterant-les fins al punt inaudit de fer-les servir per a amenitzar subtilment les conversacions espirituals dels salons, i sembrar una estúpida novetat en l'immens poder de la novel·la i el teatre moderns. No obstant, els mecanismes de Freud són ben lletjos, i per damunt de tot ben poc aptes a l'esplai de la societat actual.

Efectivament, a-

quests mecanismes hanil·luminat els actes humans d'una clavor lívida i enlluernadora.

Hi ha els «rapports» d'afecte familiar

Hi ha l'abnegació: Una esposa amatíssima del seu marit, té cura d'aquest, dos anys durant una llarga i cruel malaltia; el cuida dia i nit amb una abnegació que ultrapassa tots els límits de la tendresa i del sacrifici. Segurament, com a recompensa de tant d'amor, el marit en qüestió guareix; seguidament la muller cau malalta d'una gran neurosi. La gent creu lògicament la malaltia conseqüència de l'esgotament nerviós. Res, però, de més lluny de tot això. Per als feliços no hi ha esgotament nerviós. La

psicoanàlisi i la interpretació dels somnis de la malalta confirmen el desig intensíssim, subconscient (per tant ignorat de la mateixa malalta), de desem-

del seu marit. Es per això que la cura d'aquesta neurosi. El desig de mort es retorna contra ella mateixa. L'extremada abnegació és utilitzada com una defensa del desig inconscient.

Una vídua es tira un tret sobre la tomba del seu marit. Qui comprèn això? Els hindús ho comprenen quan procuren evitar els mals desigs de llurs dones amb la llei que ordena de fer cremar les vídues.

Hi ha encara l'abnegació, l'abnegació altament desinteressada entre familiars. Efectivament, durant la gran guerra s'ha pogut constatar estadísticament un tant per cent crescutíssim de sadisme entre infermeres de la Creu Roja. Precisament entre les més abnegades d'aquestes que deixant estar un ben estar burgès i sovint privilegiat acudien en massa als camps de batalla, sovint foren sorpreses amb les estidores tallant llargs centímetres de més, per pur plaer, i encara foren enregistrats nombrosíssims casos de veritable martirologi. Calia ben bé un plaer força intens per compensar tanques penes. A no ser que, com és molt probable, el mecanisme psíquic de les gentils infermeres fos encara compli-

cat amb les seduccions de la virtut masoquista.

Seria inacabable la revisió dels sentiments humans dits, elevats, que ens ofereix comodament la recent psicologia. I realment no és necessària del tot la tal revisió per a arribar a poder enunciar com en el pla *moral* que la crisi de consciència que el surrealisme creu abans tot provocar, una figura com la del Marquès de Sade apareix avui d'una puresa de diamant, i en canvi per exemple, i per citar un personatge nostrat, res no pot semblar-nos més baix, més innoble, més digne d'oprobri, que els «bons sentiments» del gran porc, el gran pederasta, l'immens putrefacte pelut, l'Àngel Guimerà.

Recentment jo he escrit damunt d'una pintura representant un Sagrat Cor: «J'ai craché sur ma mère». Eugeni d'Ors (al qual considero un perfecte *con*) ha vist en aquesta inscripció un senzill insult privat, una senzilla manifestació fínica. Inútil de dir que aquesta interpretació és falsa i treu tot el sentit realment subversiu a la tal inscripció. Es tracta, al contrari, d'un conflicte moral d'ordre molt semblant al que ens planteja el somni, quan en ell assassinem una persona estimada; i aquest somni és general. El fet que els impulsos subconscients siguin

sovint d'una extremada crueltat per a la nostra consciència, és una raó de més per no deixar de manifestar-los on són els amics de la veritat.

La crisi d'ordre sensorial, l'error, el confusionisme sistematitzat, que el surrealisme ha provocat en l'ordre de les imatges i de la realitat, són encara recursos altament desmoralitzadors. I si avui puc dir que el Modern Stil, que a Barcelona té una representació excepcional, és el que està més a la vora del que avui podem estimar sincerament, és ben bé una prova de fàstic i indiferència total per l'art, el mateix fàstic que ens fa considerar la carta postal com el document més viu del pensament popular modern, pensament d'una profunditat sovint tan aguda que escapa a la psicoanàlisi (em refereixo especialment a les cartes postals pornogràfiques)

* * *

La naixença de les noves imatges surrealistes cal considerar-la abans que tot com la naixença de les imatges de la desmoralització. Cal insistir en la rara agudesada d'atenció, reconeguda per tots els psicòlegs, a la Paranoia, forma d'enfermetat mental, que consisteix a organitzar la realitat de manera a fer-la servir per el control d'una construcció imaginativa. El pa-

randòic que creu ésser envenenat, i descobreix en tot el que el rodeja, fins en els detalls més imperceptibles i subtils, els preparatius de la seva mort Recentment, per un procés netament parandòic, he aconseguit una imatge de dona, la posició, ombres i morfologia de la qual, sense alterar ni deformar el més mínim el seu aspecte real, és al mateix temps un cavall. Cal pensar que és únicament qüestió d'una intensitat paranoica més violent, d'aconseguir l'aparició d'una tercera imatge, i d'una quarta, i de trenta imatges. En aquest cas seria curiós de saber què és el que representa en realitat la imatge en qüestió, quina és la veritat, i seguidament es planteja el dubte mental de pensar si les imatges mateixes de la realitat, són únicament un producte de la nostra facultat paranoica.

Però això és un curt incident. Hi ha encara els grans sistemes, estats més generals ja estudiats, l'hallucinació, el poder d'hallucinació voluntària, el presomni, la il·luminació, el somni diurn (car es somnia sense interrupció), l'alienació mental i molts altres estats que no deixen de tenir menys sentit i importància que l'estat anomenat normal del putrefacte enorme normal que pren cafè.

No obstant la normalitat

de la gent que omple els carrers, les seves accions d'ordre pràctic, són traïdes dolorosament per l'automatisme. Tothom es corba dolorosament i s'agita per uns sistemes que creu normals i lògics; no obstant tota la seva acció, tots els seus gestos, responen inconscientment al món de la irracionalitat i de les convencions, les imatges entrevistes i perdudes en els somnis; és per això que quan troben unes imatges que s'hi assemblen creuen que és l'amor i diuen que només de mirar-les els fan somniar.

El plaer és l'aspiració la més legítima de l'home. En la vida humana el principi de la realitat s'eleva contra el principi del plaer. Una defensa rabiosa s'imposa a la intel·ligència, defensa de tot el que a través l'abominable mecanisme de la vida pràctica, de tot el que a través dels innobles sentiments humanitaris, a través les belles frases: amor al treball, etc., etc., que nosaltres enmerdem, puguin aconseguir a la masturbació, al exhibicionisme, al crim, a l'amor.

El principi de la realitat contra el principi del plaer; la posició veritable del veritable desesper intel·lectual és precisament la defensa de tot el que pel camí del plaer i a través les presons mentals de tota mena, pu-

gui ruinar la realitat, aquesta realitat cada vegada més sotmesa, més baixament sotmesa a la realitat violenta del nostre esperit.

La revolució surrealista és abans que tot una revolució d'ordre moral, aquesta revolució és un fet viu, l'únic que té un contingut espiritual en el pensament occidental modern.

La Revolución Surrealista ha defensat — L'escriptura automàtica — El text Surrealista — Les imatges de presomni — Els somnis — L'alienació mental — L'histèria — L'intervenció de l'atzar — Les enquestes sexuals — L'injúria — Les agresions anti-religioses — El comunisme — El somni hipnòtic — Els objectes salvatges — Els objectes surrealistes — la targeta postal

La revolució surrealista ha defensat els noms del compte de Lautréamont, Trotsky, Freud, marquès de Sade, Heràclit, Uccello, etc.

Un grup surrealista ha provocat tumultes sangnants a la «brasserie des Lilas», al cabaret Maldoror, en els teatres i en ple carrer.

El grup surrealista ha publicat diversos manifestos insultant Anatole France, Paul Claudel, le maréchal Foch, Paul Valéry, le cardinal Dubois, Serge de Diaghileff i d'altres.

M'adreço a la nova generació de Catalunya a fi d'anunciar que una crisi moral de l'ordre el més greu ha estat provocada, que els que persisteixin en l'amoralitat de les idees decents i en raonades tinguin la cara coberta de la meua escupinya.